

דעם רבינ'ס

עונט

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

זאט בקדשה

א גוטן שבת פאר אלע לעכטיגע קינדער,

מען קען זיך נישט פארשטעלן דער נחת רוח וואס דער אויבערשטער האט פון אונזערע חנכה ליכט און די שעשועים וואס עס ווערט אין אלע אויבערשטע און אונטערשטע וועלטן פון אונזער הלל און זמירות ותשבחות פון די אכט חנכה טעג.

די וואכעדיגע פרשה דערצייילט אונז די הייליגע תורה וועגן די חלומות פון פרעה. פרעה האט גע'חלומ'ט ווי ער זעהט זיבן פעטע קיען דערנאך קומען זיבן מאגערע און איינגעדארטע קיען מיט א שלעכטע אויסזען און שלינגען איין די זיבן פעטע קיען און עס דערקענט זיך גארנישט אן אויף די מאגערע קיען. דעם זעלבן חלום האט ער אויך געהאט מיט די זיבן מאגערע זאנגען וואס שלינגען איין די זיבן פעטע זאנגען. קיינער האט נישט געקענט פותר חלום זיין פאר פרעה, ביז דער שר המשקים האט זיך דערמאנט פון יוסף הצדיק, און אזוי איז יוסף ארויס פון תפיסה און געווארן א מלך.

רבי נתן איז מסביר ווי אזוי דאס איז אויך שייך פאר אונז אלע. יעדער איינער פון אונז האט גוטע צייטן וואס דעמאלטס כאפט ער אריין תורה, תפלה מיט מעשים טובים. אזוי אויך איז דא ביי יעדער איינער פון אונז שווערע צייטן, חלישות הדעת, אדער דער גוף איז נישט אזוי געזונט און נאך אנדערע נסיונות מיט וואס מען פראבירט אונז אויס. אזוי אויך קען מען אמאל פון הימל אראפארפן א מענטש פון זיין עבודת השם און דער מענטש פארגעסט אינגאנצן

די אלע גוטע טעג און תקופות וואס ער האט געהאט און אריינגעכאפט פול מיט מצוות און גוטע מעשים. דערפאר קומט דער הייליגער רבי וואס איז א בחינה פון יוסף הצדיק און לערנט איז אויס אז "בשני השבע" אין די גוטע טעג ווען א מענטש איז "זאט בקדשה" זאל ער זיך גוט אנפולן זיינע אוצרות מיט אסאך גוטס וויפיל עס גייט נאר אז ווען עס וועט אנקומען די "שני הרעב - די שוואכע טעג" זאל ער האבן מיט וואס זיך צו דערהאלטן, אזוי ווי דער רבי שרייבט; (תורה מ"ח תנינא) "געדענק דאס גוט! ווען דו הייבסט אן אריינגיין אין עבודת השם דארף מען זיין גאר א גרויסער עקשן זיך צו האלטן און נישט אפלאזן דיין פלאץ דאס מיינט דאס ביסעלע עבודת השם וואס דו האסט שוין אנגעהויבן..."

אפאר שעה פאר רבי נתן איז נסתלק געווארן האט ער געטייטש דעם פסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו (בראשית מא) אז דער עיקר איז צו זיין מקשר צו א צדיק און טון וואס דער צדיק הייסט.

דער אויבערשטער זאל העלפן עס זאל שוין מקים ווערן די תפלה פון "אור חדש על ציון תאיר ונזכה כלנו במהרה לאורו" אמון ואמן.
א גוט שבת

פרעג מיין קינד

פרעג מיין קינד

קינדער פרעגן, מלמדים ענטפערן

שאלה: א גוטן איד האב ליב צו אויפֿשטיין די לעצטע מינוט און לויפֿן צום באַס, אָפֿער איד לייד פֿאַרדעם אַסאַך בושױת, וואס קען איד טון?

תשובה: צום ערשטן אַשריך יוסף אַז דו האָסט גענומען די מי צו פֿרעגן וואס עס באַדערט דיר. דו דאַרפֿסט לויבן דעם באַשעפֿער אַז דו ביסט גרייט צו הערן און זיך לאַזן העלפֿן, אַנדערע קינדער באַגראַבן פֿראַבלעמען טיף אין זייער גוף און פֿרובירן זיך נישט העלפֿן.

צווייטנס: מיר מאַכן יעדן טאָג די ערשטע בֵּרָכָה אַינדערפֿרי, 'הנותן לַשָּׁכֵי בֵּינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה'. שְׁכֵי מֵיִנֵּט צוויי זאַכן, דער פֿשוט'ער פֿשט איז אַ 'האַן', דער צווייטער פֿשט מֵיִנֵּט שְׁכֵי 'שְׁכַל' פֿון אַ מענטש וואס קומט פֿון די נירן.

יעדעס קינד וואס וויל אויפֿשטיין מיט פֿרישקייט און חֶשֶׁק צו קומען אין חֶדֶר, שול א.א.וו. דאַרף גיין מיט די וועג פֿון אַנערקענען ווען ס'איז טאָג און ווען ס'איז נאַכט! דער באַדייט פֿון 'נאַכט' לויט ר' נַתָּן'ס שפֿראַך מֵיִנֵּט 'מֵיִנֵּע קומט פֿון די נירן.

יעדעס קינד וואס וויל אויפֿשטיין מיט פֿרישקייט און חֶשֶׁק צו קומען אין חֶדֶר, שול א.א.וו. דאַרף גיין מיט די וועג פֿון אַנערקענען ווען ס'איז טאָג און ווען ס'איז נאַכט! דער באַדייט פֿון 'נאַכט' לויט ר' נַתָּן'ס שפֿראַך מֵיִנֵּט 'מֵיִנֵּע קומט פֿון די נירן.

שפראך און אויך אין לקוטי תפלות איז דא עטליכע תפלות. תפלה ל"ה. תפלה נ"ד. און אין חלק שני תפלה ה', קענסט עס אויפזוכן לויט די ווארט 'שינה'. מיר ווינטשן דיר א גוט מארגן מיט א שמייכל!

אויפצופירן מער הייליגער וועסטו קענען אויפשטיין צייטליך בעזרת השם.

און די פינפטע זאך: דער עיקר איז וואס דער רבי לערנט אונז די עצמה פון תפלה. בעט ביים באשעפער מיט דיין אייגענע

נישט געפערליך, ער דארף נאך אביסל אויפמערקזאמקייט.

"מאמי, מיין פוס קראצט און טוט מיר וויי. איך קען נישט גיין," האט נחמן געקלאגט.

"קום, לאמיר זען וואס ס'טוט זיך מיט דיין בובוב?"

מיין מאמע האט געעפנט דעם פלאסטער, פארזיכטיג באטראכט דעם וואונד און האט זיך געפריידט צו זען אז דער אייטער האט געפלאצט און אצינד איז עס אן אפענער וואונד וואס דארף זיך פארהיילן. זי האט אים ווייטער געשמירט און באנדאזשירט און געהאפט אז ס'וועט דורכגיין אזוי ווי עס איז געקומען.

עטליכע טעג האט זיך נחמן געמושטעט מיטן אפענעם וואונד וואס האט זיך נישט געהאלטן ביים פארהיילן. איין אינדערפרי ווען נחמן האט זיך ערוועקט ווידער אין יסורים האט מיין מאמע אנטדעקט אז נעבן דעם אלטן וואונד איז ערשינען א נייער וואונד פון זעלבן סארט, פול מיט אייטער.

און אפאר טעג שפעטער האט ווידער אויסגעפלאצט א נייער וואונד דארט נעבן די אלטע. מיין מאמע האט אים געשמירט און באנדאזשירט

איין אעשה'ס

צו וועמען זאל מען זיך ווענדן ?

"מאמי, מיין פוס טוט מיר וויי..." האט מיין קליינע ברודערל, נחמן, זיך אפגערעדט.

נישט געפערליך, א פוס ווייטאג איז נאכנישט עק וועלט. מען האט שוין געהערט אזאנס. מיין מאמע האט באטראכט זיין פיסעלע און געטראפן דארט א קליין אייטערדיגע וואונד, לכאורה האט ער זיך ערגעץ וואו אנגעקלאפט און ס'איז געווארן אנטצינדען. א פלאסטער וועט זיין גענוג.

מיין מאמע האט אים געגעבן אביסל אויפמערקזאמקייט און אים אנגעשמירט דעם וואונד מיט זאלב, ארויפגעלייגט א פלאסטער און אים געשיקט אין חדר ווי יעדן טאג.

נאכמיטאג איז ער אהיימגעקומען הינקעדיג.

און וועלכע טעסטן מען דארף מאכן.
אוי, מיין מאמע איז אהיימגעקומען צעשאקלט
און היסטעריש. וואו הייבט מען אן און וואו
ענדיגט מען?

ווען מען טאטע האט באקומען דעם גאנצן
באריכט פון דעם ערנסטער מצב איז ער בכלל
נישט געווארן איבערגענומען. וואס מאכט מען
דא א גאנצע רעש? מיר האבן דאך דעם כח פון

תפלה. וואס דארפן מיר
זוכן עצות פון פּרעמדע
פּעלדער?

מיין חשוב'ער טאטע,
זאל זיין געזונט איז א
חצות איד, דבוק צום
הייליגן רבי'ן ביי יעדן
טריט און שריט. ער
באמיעט זיך כאטש

עטליכע מאל אין יאר צו מאכן א נסיעה צום
רבי'ן קיין אומאן. ער האט שוין זיין 'דאקטאר'
ביי וועמען ער לאזט זיך היילן...

מיין טאטע האט מסביר געווען אז דער הייליגער
רבי (אין תורה י"ד) לערנט אונז: ...שמאמין בה,
שהקדוש-ברוך-הוא טוב לכל הן לרפואה, הן
לפרנסה, הן לכל הדברים ששמאמין בה, בודאי
יהיה עקר השתדלותו בטר קדשא-ברוך-הוא, -
ער גלייבט אין באשעפער אז השם יתברך איז
גוט פאר יעדע זאך סיי פאר רפואה, סיי פרנסה,
און סיי פאר אלע אנדערע זאכן. אז מען האט

אָבער די וואונדן האבן זיך שנעל צעשפרייט. ער
האט שוין געהאט דארט פינף שווערע וואונדן.
די גאנצע פוס ארום איז געווען רויט און ווארעם,
אן אנדייטונג אז ס'איז א שטארקע אנטצינדונג.
ס'האט אים זייער געקראצט און וויי געטון. די
זאקן האבן זיך געהאלטן אין איין צוקלעבן צו
די וואונדן און אים פארשאפט יסורים ווען מען
האט דאס געמוזט אפטיילן. ס'איז געקומען צו א
מצב וואס מיין מאמע האט שוין נישט געוואוסט
וואס צוטון.

"דאס מוז א
באהאנדלונג, " האט
מיין מאמע ערקלערט
באזארגט. און האט
באשטעלט א רייע
ביים דאקטאר.

"ס'איז נישט קיין
נארמאלע זאך, " האט דער דאקטאר באהויפטעד.
"ווי עס שיינט איז דאס נישט סתם א וואונד
וואס האט זיך געשאפן פון א קלאפ. דאס איז
לכאורה עפעס מער ערנסט. ס'קען זיין א ביס
פון א בעל חי, אן אלערגיע רעאקציע פון עסן,
אָדער קען דאס זיין א שטארקע אינפעקציע פון
באצילן וואס קען זיך צעשפרייטן איבערן גאנצן
קערפער השם ירחם און אויף זיך אריבערכאפן
צו דער גאנצער משפחה חס ושלום.

דער דאקטאר האט אריינגעקלאפט א לאנגע
מגלה אין זיין קאמפיוטער און ארויסגעדרוקט א
גאנצע טויז מיט בלעטער מיט אנווייזונגען וואו

די אַמוּנָה, וועט זיכער זיין דער עיקר השתדלות
צו בעטן פון באשעפער. "אַנשטאַט אַרומצולויפֿן
זוכן אַ פּאַסיגער דאָקטאָר אָדער מעדיצין און זיך
ברעכן קאַפּ בעסער לאַמיר גיין צום עיקר און
בעטן פון אויבערשטן.

מיין טאטע האט מציע געווען אז מען זאל
ווייטער שמירן די פשוט'ע זאלבן ווי ביז יעצט
און מען זאל זיך מתבונן זיין וואס דא טוט זיך.

מינע עלטערן האבן זיך אראפגעזעצט מיט נחמן
און געזאגט א תיקון הכללי און הייס מתפלל
געווען אז דער אויבערשטער זאל זיי חונן דעת
זיין וואס דא גייט פאר. ס'איז נישט סתם אן
אנשיקעניש פון וואונדן. און נישט וייל מען
האט נאכנישט אויסגעטראפן די גוטע היילונג
ווייל דעם ליידט מען, נאר ס'דא טעם פאר די
אינפעקציע, א סבה פאר וואס מען ליידט.

נחמן האט געטראכט און געטראכט און
געמאכט א לאנגע ישוב הדעת, וואס קען ער
טון צו פאררעכטן עפעס? ביז ער געקומען צום
אנערקענונג וואס ער דארף פאררעכטן צווישן
אים און דער אויבערשטער. און האט גלייך
אריינגעלייגט כוחות אין דעם.

א טאג צוויי שפעטער האט מיין מאמע
באמערקט אז ס'האט אויפגעהערט צו קומען
נייע וואונדן, דאס מיינט אז די ווירוס האט זיך
אפגעשטעלט. ביז א וואך שפעטער איז שוין
נישט געווען קיין זכר פון אייטער נאר אפאר
טרוקענע פלעקן, אן אנדענק פון די פריערדיגע
אנשיקעניש.

געלויבט איז דער אויבערשטער!

המשך פון די לעצטע זייט

שטרויכלונגען וועלכע האלטן אים אפ עס צו מקיים זיין.

פון אנהייב האט ער נישט פארשטאנען פארוואס עס פאסירט אים, ער וויל דאך נאר טון גוטע טאטן,
ער וויל האבן סיעתא דשמיא. ביז ער האט געכאפט די זאך אז דער ציל פארוואס דער באשעפער
שיקט אים מגיעות האט א ספעציעלע מטרה, וואס איז די מטרה פון די אלע מגיעות? צו פארשטארקן
דעם חשק און ווילן!

מיד וועלן גוט אריינעמען אין אונז אז אויב מען שיקט אונז מגיעות ווען מיר ווילן טון א מצוה אדער
גוטע זאך איז די מטרה נאר מיר זאלן באקומען מער און מער חשק צו טון די גוטע זאך.

(ע"פ ליקו"מ ס"ו)

דער הייליגער רבי איז געפארן אסרו חג

סכות יאר תקס"ח צום שטאט לעמבערג, דארטן איז דער רבי געווען אין געוואלדיגע סכנות נפשות, און דער אויבערשטער האט געהאלפן אז דער הייליגער רבי איז געבליבן לעבן נאך דריי יאר.

דער הייליגער רבי איז אהיים געקומען פֿרשת בֿלק תקס"ח און אפֿאר חדשים שפֿעטער שבת חנוכה, יאר תקס"ט האט דער הייליגער רבי מגלה געווען א מורא'דיגע תורה אויף חנוכה וואס רופט זיך "ימי חנוכה הם ימי הודאה".

נאכן תורה האט דער הייליגער רבי געהייסן זינגען דעם קאפיטל פון "שיר המעלות לְדוד לולי ה' שהיה לנו יאמר נא ישראל (תהלים קכד, א)" זייער אסאך מאל. דער קאפיטל געבט ארויס א שבח והודאה צום אויבערשטן אז ווען נישט די הילף פונעם גאט ב"ה איז 'חיים בלענונו' וואלטן די גוים מיט די סטרא אהרא אונז איינגעשלינגען לעבעדיגער הייט חס ושׁלום.

דאס יאר פאר ראש השנה האט קיינער נישט געוואוסט וואס וועט זיין מיט'ן רבי'נס ראש השנה, מיר האבן געדאוונט און געהאפט אויף דער הילף פון באשעפער און א דאנק דעם איז געווען א גרויסער הערליכער קבוץ ביים רבי'ן מיט צענדליגער טויזענטער מענטשן, אידן זענען געפארן מיט גרויס מסירות נפש צום רבי'ן און ראש השנה איז אריבער בשלום ושלום.

יעצט איז די צייט צו דאנקן דעם אויבערשטן אויף אלע נסים ונפלאות וואס ער מאכט מיט אונז טאג טעגליך, סיי בגשמיות און סיי ברוחניות. וויפיל נסים פאסירט מיט יעדעם איינעם פון אונז, אזוי ווי חז"ל זאגן נודה לך

ונספר תהלתך על חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות לך ועל נסִיך ונפלאותיך שבכל עת ערב ובקר וצהרים.

אזוי ווי מיר זאגן שבת ביי תפילת נשמת כל חי, אילו פינו מלא שירה פים ולשוננו רנה כהמון גליו וכו' אין אנחנו מספיקים להודות לך... און דאס איז אפילו נאר בגשמיות, על אחת כמה וכמה קל וחמר בן בנו של קל וחמר אין רוחניות וואס יעדער איינער פון אונז איז באשאפן געווארן א איד, מיר אלע זענען שומרי תורה ומצוות און מיר גלייבן אינעם אויבערשטן און אין כל התורה בלה און מיר האבן אמונת חכמים, מיר גלייבן אין אלע צדיקים פון אונזערע אבות ביז ווייטער די תנאים א.א.וו. ביז'ן היינטיגן דור, בפרט וואס מיר האבן זוכה געווען צו ווערן מקורב צום הייליגן רבי'ן.

יעצט איז די צייט צו דאנקן און לויבן און הייבן די פיס אין א טענצל, בפרט אז דער הייליגער רבי זאגט אז ס'איז א גרויסער מצוה להיות בשמחה תמיד'. דארפן מיר זיך אלע באנייען און זינגען און זאגן הלל שלום בקול גדול מיט א געשמאק. און אזוי ווי בימים ההם איז געווען מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וכו' אזוי אויף בזמן הזה, אביסל שמן זית, אביסל ליכטיגקייט פונעם רבי'נס קוואל, א פונק פון רבי'נס פייערל וועט פארברענען אלף אלפים ורבבות טרייף פסול וואס עס איז היינט דא. אין זכות פון דעם גרויסן רבי'ן און זיין גרויסער תלמיד וואס זיי זענען דער אור האמת וועט מקים ווערן דער פסוק שלח אורף ואמתך המה ינחוני ביאונני אל הר קדשך ואל משכנותיך במהרה בימינו אמן.

דער זיגון צו פארברען

די טעג פון חנוכה. פון דאן ווערט דער ניגון געזונגען ביי אונזערע לייט מיט גרויס בענקשאפט און געגועים ביי די חנוכה לעכט אזוי אויף ביי די חבורות וואו עס קומען זיך צוזאם ברוסלעך בחורים אדער קינדער, בעטנדיג זיך ביים אייבערשטן אז די קליין ביסעלע ריינע אויל, וואס דאס איז אונזערע קליינע מעשים און דאס ביסעלע אמונה וואס מיר

האבן נאך אין היינטיגן דור זאל זיין אין אונזער אויגן גאר טייער און חשוב און פון דעם וועט ווערן נס לשושנים' און דאס ביסל גוטס וועט פארברענען אלע שלעכט און אלעס ווערט ווערן פארראכטן.

פון דעם ווארט פונעם מוזיק-פירער איז געבליבן ביי אונזערע לייט דער התחזקות ווארט "א פאטש געכאפט - שפיל פריילעך" אפילו מ'כאפט א פאטש, דארף מען זיך ווייטער האלטן און זינגען און זיך פרייען מיט אונזער עבודת השם.

אין ספר "אבניה ברזל" ווערט געברענגט אן ענליכע מעשה וואס איז געווען ביים רבי'ן, און דער רבי האט דאן געזאגט: "א פאטש געכאפט - און פרייליך געקלאפט!" אפילו האסט געכאפט א פאטש - דארפסטו ווייטער פויקן פריילעך! (אפילו אויב דער יצר הרע האט דיר געגעבן א פאטש און ביסט אריינגעפאלן אין א טיפע גרוב, מאך גלייך א תפלה צום אייבערשטן, "באשעפער קוק ווי איך בין אריינגעפאלן האב רחמנות אויף מיר און ברענג מיר צוריק צו דיר איך וויל נישט זיין אין דעם פלאץ" מיט דעם גיט מען א פאטש דעם בעל דבר און מ'קען ווייטער אנגיין מיט עבודת השם.)

אין שטאט ברוסלעך איז פארגעקומען א חתונה אפאר טעג פאר חנוכה, די חתונה האט זיך געצויגן ביז פארטאגס אזוי ווי עס איז געווען איינגעפירט יענע צייטן, ווען די חתונה האט זיך געענדיגט

פלעגט מען אין יענע יארן אהיים באגלייטן די מחתנים מיט נגונים און מוזיק באגלייט מיט כלי זמר, די שפילער פלעגן שוין זיין אויסגעמוטשעט נאך א לאנגע נאכט פרייליך מאכן דעם עולם, בפרט דער פויקער איז זייער מיד געווען פון זיינע קלאפערייען ער קען שוין נישט בייגן זיין האנט...

ביי יענעם חתונה איז דער פויקער, יענקל זייער מיד געווען, און דער אנפירער פונעם מוזיק האט אים געגעבן א פאטש, דער יאנקל האט זיך צעוויינט, רופט זיך אן דער אנפירער "יענקל א פאטש געכאפט - שפיל פריילעך!".

און דער זעלבער צייט וואס מען האט באגלייט די מחתנים איז ר' נתן געווען אין זיין אויבערשטן שטיבל צוזאמען מיט זיין תלמיד ר' מאיר לייב בלעכער. די באגלייטער זענען אריבער אונטער ר' נתן'ס שטוב זינגענדיג אן התעוררות ניגון.

ר' נתן מיט ר' מאיר לייב האבן זיך צוגעהערט צו דעם תנועה, און ר' מאיר לייב זייענדיג א בעל מנגן האט ער ארויפגעלייגט די ווערטער פון "מנותר קנקנים, נעשה נס לשושנים" (פיוט 'מעוז צור') אלס הכנה צו

ניגון "עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון" וואס דאס האט ער מחבר געווען פאר איר לכבוד די חתונה, דער ניגון וואס ווערט געזונגען היינט ביי רוב אידישע חתונות.

פרעגט איר קינדערלעך וואס האט זי געהאט פון א ניגון? וואס קען מען טון מיט א ניגון? אבער אז מיר וועלן זיך מתבונן זיין צוזאמען, וועלן מיר זעהן זייער א געוואלדיגע זאך, ר' מאיר ז"ל דער עובד השם איז שוין נישט דא מיט אונז, זיין טאכטער די פלה, איז שוין אויך נישט דא, פון אירע קינדער ווייסן מיר נישט גארנישט, אבער די לעכטיגע, טייערע ליד וואס זי האט דעמאלטס באקומען במתנה, האט א נצחיות, עס זינגט זיך נאך ביז היינט, און וועקט אויך יעדער איד וואס הערט און זינגט דאס, הארציגע הייליגע געפילן פון תשובה, פון שמחה, און דערמאנט אונז פונעם תכלית.

אז מען רעדט שוין וועגן די נגונים פון ר' מאיר לייב בלעכער איז אינטערסאנט צו פארציילן אביסל וועגן אים. אזוי ווי פול תלמידים פון ר' נתן איז ער אויך געווען א גרויסער עובד השם וואס האט געדינט דעם באשעפער במסירות נפש, ר' מאיר איז געווען א בלוטיגער ארימאן, ער האט נישט געהאט קיין געלט פאר אפילו פשוטע געברויכן וואס א מענטש דארף, ווען עס איז געקומען די צייט וואס ער האט געדארפט חתונה מאכן זיין טאכטער, אין א מזלדיגע שעה, האט ער נישט געהאט קיין שום זאך איר צו געבן פאר די חתונה, אזוי האבן זיך דערנענטערט די טעג, די פלה האט זיכער געווען פארקלעמט, די חתונה גייט שוין זיין און געלט איז נישטא, נישט קיין שטוב נישט קיין קלייד נישט בגדים און פלים, ווער רעדט וועגן עסן און טרינקען פאר די סעודה פון די חתונה, גארנישט.

אפאר טעג פאר די חתונה איז ר' מאיר צוגעגאנגען צו זיין טאכטער און איר געזאגט: מיין טייער קינד, איר האב באמת דיר נישט וואס צו געבן בגשמיות, די ווייסט דאך אונזער מצב, דאך וויל איר דיר געבן א מתנה, עפעס א ספעציעלע געשאנק פאר דיין חתונה, די טאכטער האט זיך זיכער געוואונדערט, וועלכע מתנה קען איר טאטע איר געבן? ר' מאיר ממשיך געווען און געזאגט איר וועל דיר געבן א מתנה א ניגון! און ר' מאיר האט צוגעמאכט די אויגן און אנגעפאנגען צו זינגען פאר זיין טאכטער די פלה דעם

טרעה צען חילוקים.

עובדות פון הררה"ח רבי אפרים'ל ז"ל

עובדות פון הררה"ח
רבי אפרים'ל ז"ל

מען דערצייילט אויף הרב הַחֲסִיד ר' אַפְרִימ'ל קראָקאוּנסקי זצ"ל אז ער האט געהאט נאר איין איינציגע טאכטער, ווען די טאכטער איז גרויס געווארן און עס איז געקומען די צייט צו רעדן פאר איר שידוכים האט מען געפרעגט פון ר' אַפְרִימ'ל וואספארא סארט שידוך זוכט ער פאר זיין טאכטער? האט ער באלד געענטפערט: "איך זוך אַ בחור וואס מאכט ברכות הויך אויפן קול!" און האט גלייך צוגעלייגט: "ווער עס מאכט ברכות הויך אויפן קול האט אין זיך אונדאיי אלע מעלות".

ווען ר' אַפְרִימ'ל פלעגט גיין אין די געסעלעך פון ירושלים עיר הקדש האט מען אים אייביג געזען זיך בייגן צו דער ערד און אויפהייבן פאפירן און שמוץ וואס דרייען זיך אויף דער ערד, אדער האט ער באדעקט שמוץ מיט אביסל זאמד. איינמאל האט אים הרב הַחֲסִיד ר' יוסף ארליך ז"ל געזען זיך אזוי בייגן אין גאס און אויפהייבן זאכן פון דער ערד, האט ער זיך זייער געוואונדערט און געפרעגט: "פארוואס דארפט איר זיך אזוי פלאגן אויפצוהייבן אפפאל וואס אנדערע ווארפן אראפ?". האט אים ר' אַפְרִימ'ל געענטפערט: "שוקי ירושלים עשוין להתפכד בכל יום" (פסחים ז) די גאסן פון ירושלים דארף מען ריין מאכן

יעדע טאג. ליידער איז ירושלים חרוב און האט פארלוירן איר פראכט, אבער איך, ווען איך וואלט נאר געקענט וואלט איך געווען דער מיסט-קערער פון די הייליגע שטאט ירושלים! אז דאס קען איך באווייזן צו טון, טו איך כאטש וואס איך קען יא".

בכלל איז די הייליגע לאנד ארץ ישראל געווען זייער טייער און חשוב ביי אים און ער פלעגט זאגן: "אין אונזער הייליגע לאנד טוט יעדעס בארג, יעדע טאל מרמז זיין אויף זייער הויכע און הייליגע ענינים ס'איז נישט סתם שיינע פאנארמען אזוי ווי מען זעט אין דער וועלט, נאר יעדע זאך וואס מען זעט אין דעם הייליגן לאנד ארץ ישראל איז מרמז אויף עפעס. די בערגל צייגט אויף "עזרת", דער אנדערער אויף "יראה און בושה" דאס צו חסד און יענע צו "גבורה".

(אש תמיד תוקד)

דורכ'ן זאגן הלל מיט א הויך קול, איז מען זוכה צו ליב האבן דעם אויבערשטן!

(ספר המדות אהבה אות ה')

א קליין איכאיע תפלה (אשכנזי אויף איקוי תפלות)

... און זוכה זיין דורכ'ן צינדן די הייליגע אויל פון חנוכה צו פרנסה וואס ווערט גמשד פון מקור הרצון, אז מען זאל גלוסטן און בענקען צו השם יתברך מיט א געוואלדיגע רצון אן קיין שיעור. ... און דער מענטש וועט אליין פארשטיין אז צו אזא חנוכה קען מען נישט זוכה זיין נאר דורכ'ן זיך מקרב זיין צו דער רבי און מנהיג וואס ער איז דער אמת'ער רחמן, וואויל איז דער וואס איז זוכה אים צו טרעפן. (תפלה ב' תנינא)

איד... זאל זוכה זיין זיך צו שטארקן מיט אזא גרויסע שמחה, אז די שמחה וועט דערגרייכן ביז די פיס, איד זאל זוכה זיין צו טאנצן פון פרייד. און בפרט אין שבת און ימים טובים, חנוכה און פורים און אנדערע שמחות של מצוה. זיי מיר צו הילף זיך צו דערפרייען מיטן גאנצן שטארקייט ביז איד וועל זוכה זיין צו טאנצן אסאך.

און איד זאל זוכה זיין צו עוסק זיין אין תורה און טון אלע מצוות מיט א גרויס פרייד אז די שמחה וועט דערגרייכן ביז די פיס און זוכה זיין צו הייבן די פיס אויף ארויף, און דורכדעם וועסטו זיך דערבארימען און אויפהייבן אלע תומכי תורה, וועלכע זענען די אמת'ע אנליינער וואס האלטן אויס די לומדי תורה און העלפן זיי ארויס מיט זייער ברייטע גוטע האנט.

דער עיקר
קדושת
בית
המקדש
וואס

מען איז ממשיך אין חנוכה איז זוכה צו זיין צו דעם הייליגן דעת "צו וויסן און צו מודיע זיין פאר אנדערע אז דער אויבערשטער ער איז דער באשעפער". (תפלה ז' תנינא)

איכא אַלעס פֿון חנוכה

גראַמען אויפֿן
ברֶסלֶביע ניגון
מַעוֹז צור
(שְׁנַעלע)

1 ביי די לעכט, אלע נעכט
אפאר מינוט איך גיב אוועק
צו דאנקן גאט, אויף וואס ער האט
געשענקט מיר אן קיין עק
מתנות עד אין סוף

2 אזויפיל גוטס אן א צאל
איך בין א חלק פון כלל ישראל
מיט יעדן טוב
וואס איך האב לרוב
שאף איך נחת פאר דיר פארט
ביים פסא הכבוד דארט

1 דיר צו דאנקן און צו לויבן
להודות, ולהלל
האסט מיר דערהויבן,
איך טו גלויבן,
אז אלס איז נאר פון דיר
מתנות אן א שיעור

2 ספעציעל א גרויסן שבח
אז איך ווייס פון רבי'נס זאך
פאקומען דאך
דעם שמן זך
מיט א פלאם
אלע צוזאם
וועלן מיר א טענצל גיין ...

מעוז צור ישועתי ...

1 ווען איז געזאגט געווארן די מעשה מאורח?

2 חנוכה האט שייכות צו ראש השנה אדער צו יום כפור (עי לקוטי מוהר"ן ז תניא)

3 וועלכע שיחה רעדט דער רבי וועגן דער סוד פון דריידל?

4 וואס איז מען זוכה דורך זאגן הלל מיט א קול?

5 אין וועלכע תורה דערמאנט דער רבי וועגן "להודות ולהלל"?

6 וועלכע קאפיטל תהלים האט מען געזונגען ביים רבי'נס שבת חנוכה טיש אן קיין שיעור מאל?

די קינדער וואס ענפטערן אויף די שאלות וועלן בעזר השם אריינגיין אין א שיינע גורל לכבוד חנוכה
לאז איבער די תשובות אויף קנעפל 7 מיט דיין נאמען און טעלעפאן נומער.

סיפורי מעשיות מעשה י"ג - די זיבן בעטלערס 8

'קנוואל'. לושמיר [נאר] אז ס'בענקט גא אזוי צום 'קנוואל', פארנוואס גייט ער נישט צום 'קנוואל'?

נאר וויבאלד דאס 'הארץ' וויל צוגיין נאנט צום 'בארג', וואס אויבן איז דער 'קנוואל', אזוי זעהט ער שוין נישט ארויס דעם 'שפיץ', קען ער נישט זעהן דעם 'קנוואל' - און וויבאלד ער קוקט נישט אויף דעם 'קנוואל', גייט ער אויס, ווארן גאר זיין חיות פון דעם 'הארץ', איז נאר פון דעם 'קנוואל'.

און אז ער שטייט אקעגן 'בארג', זעהט ער [נא] ארויס דעם 'שפיץ בארג' וואס דארט איז דער 'קנוואל' - אבער תיכף וויבאלד ער וויל צוגיין צום 'בארג', זעהט ער שוין נישט ארויס דעם 'שפיץ' - (ווארן אזוי איז זיך דער שטייגער ביי א הויכן 'בארג' - פון ווייטן [פונדערווייטנס] אז מ'שטייט, זעהט מען ארויס דעם 'שפיץ' - און אז מ'גייט צו נאנט, זעהט מען שוין נישט ארויס דעם 'שפיץ') - קען ער שוין נישט קוקן אויף דעם קנוואל, קען ער חס־ושלום אויסגיין.

און אז דאס 'הארץ' זאל חס־ושלום אויסגיין, וואלט גאר די וועלט הרוב געווארן - ווארן דאס 'הארץ' איז זיך דאס חיות פון איטלעכער זאך - און ווי קען די וועלט א קיום האבן אן דעם 'הארץ'?

איבערדעם [צוליב דעם] קען דאס 'הארץ' נישט צוגיין צום דעם 'קנוואל' - נאר ס'שטייט תמיד [שטענדיג] אקעגן דעם 'קנוואל', און ס'בענקט און ס'שרייט תמיד [שטענדיג], אז ס'זאל קומען צו דעם 'קנוואל', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

און דער 'קנוואל' האט גאר קיין 'זמן' נישט - ווארן דער 'קנוואל' איז גארנישט אין 'זמן' - (פלומר: דער 'קנוואל' האט מין שום 'צייט' נישט - דהיינו: ער האט

אין דער 'בארג' מיט דעם 'קנוואל', שטייט אין איין עק פון דער וועלט - און דאס 'הארץ' פון דער וועלט, שטייט אין דעם אנדערן עק פון דער וועלט - און דאס 'הארץ' שטייט אקעגן דעם 'קנוואל', און גלוקסט און בענקט תמיד [שטענדיג] זייער, אז ס'זאל קומען צו דעם 'קנוואל'.

און דאס בענקן און דאס גלוקסן פון דעם 'הארץ' צו דעם 'קנוואל' - איז גאר ווילד, און ס'שרייט תמיד [שטענדיג] דאס 'הארץ', אז ס'זאל קומען צו דעם 'קנוואל' - און דער 'קנוואל', גלוקסט צו דעם 'הארץ' אויך.

און דאס 'הארץ', האט צוויי חלישות (דהיינו: צוויי שלאפקייט [שוואכקייט]). איינס: ווארן די 'זון' זאגט עס זייער, און ברענט עס (ווייל ס'בענקט אלץ, און וויל קומען צום 'קנוואל').

און דאס אנדערע שלאפקייט [שוואכקייט] האט דאס 'הארץ': מחמת [צוליב] דעם בענקן און דאס גלוקסן, וואס דאס 'הארץ' בענקט און גלוקסט תמיד [שטענדיג], און ס'גייט גאר אויס צו דעם 'קנוואל', און ס'שרייט אלץ ס'זאל קומען צו דעם 'קנוואל' כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - ווארן דאס 'הארץ' שטייט תמיד [שטענדיג] אקעגן דעם 'קנוואל', און שרייט: "נא געוואלד", און ס'בענקט אלץ זייער זייער צו דעם 'קנוואל' כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

לושמיר [נאר] אז דאס 'הארץ' באדארף זיך אביסל אפרוען, אז ס'זאל זיך אפסאפן [אפכאפן] אביסל - אזוי קומט א גרויסער פויגל, און פארשפרייט די פליגל אויף אים, און פארשטעלט אים פון דער זון - דעמאלט רוהט זיך דאס 'הארץ' אפ אביסל. און אפילו דעמאלט אז ס'רוהט זיך אפ, קוקט עס אויך אקעגן דעם 'קנוואל', און בענקט אלץ צום

ווידער א קוים האבן - קען שוין דאס 'הארץ' אויך א קוים האבן וכו').

און אז דער 'טאג' קומט אָן, פון וואנען ער קומט - אזוי גייט דער 'טאג' אויך, מיט 'חידות', און מיט וואוילע 'שירים', וואס אין זיי איז דא אלע 'חֲקֻמוֹת'.

און ס'איז דא חילוקים צווישן די טעג, ווארן ס'איז פארהאנדן 'וונטאג' און 'מאנטאג' וכו' - און אזוי איז פארהאנדן 'ראש-הודש' און 'ימים-טובים' (פלומר: וועדליג [לויט] דעם 'טאג', וואספארא 'טאג' ס'קומט - מיט אזוינע 'שירים' קומט ער אָן).

און גאר דער 'זמן', וואס דער 'אַמְתָּר איש-חסד' האט, איז זיך אלץ דורך מיר (דהיינו: דורך דעם 'כבד-פה', וואס ער דערציילט דאס אלץ) - ווארן איך גיי זיך, און נעם צום אויף [צונויף] אלע אַמְתָּע חסדים - וואס פון זיי ווערט גאר דער 'זמן' כּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

(און איבערדעם [צוליב דעם] איז דער 'כבד-פה' קלוגער, אפילו פון דעם 'חכם' וואס ער האט זיך בארימט: "ער איז קלוג ווי וועלכער 'טאג' מ'וויל" - ווארן גאר די 'צייט' מיט די 'טעג', ווערן זיך גאר דורך אים - וואס די 'טעג' קומען אן מיט 'שירים' און 'חידות', וואס אין זיי איז אלע 'חֲקֻמוֹת' וכו' כּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]).

נמצא [קומט אויס], האב איך זיך א 'הסכמה', פון דעם 'אַמְתָּן איש-חסד', אז איך קען רעדן 'חידות' און 'שירים', וואס אין זיי איז אלע חֲקֻמוֹת (ווארן גאר די 'טעג', מיט די 'חידות', מיט די 'שירים', ווערן זיך גאר דורך אים, כּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - היינט שענק איך אייך במתנה גמורה 'דְרָשָׁה-גַּעֲשָׂאנְךָ', אז איר זאלט זיין אזוינדיג איך".

איז דאָרט געווארן זייער אַ גרויסע שמחה, און אַ גרויסע חֲדוּה, און זיי האבן אַ הילוא געטאן [אויסגעבראכן אין אַ שמחה].

נישט קיין שום 'טאג' און קיין שום 'צייט' אין דער וועלט - ווארן ער איז גאר העכער, פון דער 'צייט' פון דער וועלט. [לשם] וויאזוי קען דער 'קוואל' זיין אין דער וועלט? - (ווארן אין דער וועלט, קען זיך [דאך] קיין זאך נישט זיין אן א 'צייט'?).

לשם [גאר] גאר די 'צייט' פון דעם 'קוואל', איז גאר וואס דאס 'הארץ' שענקט דעם 'קוואל' אַ טאג במתנה - און אז דער 'טאג' וויל זיך שוין אויסלאזן, און ווי דער 'טאג' וועט אַוועקגיין, וועט זיך שוין דער 'קוואל' קיין 'זמן' נישט האבן - וועט דער 'קוואל' אַוועקגיין פון דער וועלט - ווי דער 'קוואל' וועט נישט זיין, וועט זיך דאס 'הארץ' אויך אויסגיין חס-ושלום, וועט חס-ושלום גאר די וועלט בטל ווערן, כּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]. אזוינדיג ס'קומט נאנט צום סוף טאג, אזוי הייבן זיי זיך אָן צו געזעגענען, איינער מיט דעם אנדערן, דאס 'הארץ' מיט דעם 'קוואל' - און זיי הייבן אָן צו זאָגן 'חידות', און 'שירים', און 'לידער', איינער צום אנדערן, זייער וואוילע 'חידות' און 'לידער', מיט גרויס ליבשאפט, און מיט גרויס בענקעכץ זייער, איינער צום אנדערן, דאס 'הארץ' צום 'קוואל', און דער 'קוואל' צו דעם 'הארץ'.

און דער 'אַמְתָּר איש-חסד', האט דערויף השגחה, און ער היט דאס אָפּ - און ווי ס'קומט דער 'טאג' גאר צום סוף, גאר ער זאל זיך אויסלאזן - (וואס אַט באלד ווי דער 'טאג' וועט זיך אויסלאזן, און דער 'קוואל' וועט שוין קיין 'טאג' נישט האבן כּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - וועט ער אַוועקגיין - און אזוי וועט חס-ושלום דאס 'הארץ' אויך אויסגיין - וועט חס-ושלום די גאַנצע וועלט חרוב ווערן) - אזוי קומט אָן דער 'אַמְתָּר איש-חסד', און שענקט אַ 'טאג' דעם 'הארץ' - און דאס 'הארץ' שענקט דעם 'טאג' דעם 'קוואל' - אזוי האט שוין ווידער דער 'קוואל' אַ 'זמן' (דהיינו: דעם 'טאג' - קען שוין דער 'קוואל'

לאמיר זיך פאר הערו

די דרייצנסטע מעשה - די זיבן בעטלערס (8)

- דער חכם גיבט אים א טאג במתנה
- די שטיין גיבט אים א טאג במתנה
- ו. **וואס פאסירט צווישן די הארץ און דעם קוואל פאר די טאג גייט אוועק?**
- זיי זאגן חידות שירים און לידער איינער צום אנדערן
- זיי טוען זיך אפרוען
- זיי וויינען און שרייען
- ז. **ווער גיבט פאר די הארץ א טאג במתנה?**
- דער בעטלער דער כבד פה
- דער אמת'ר איש חסד
- דער וואס איז קלוג ווי דער טאג
- ח. **ווער גיבט די זמן פאר דער אמת'ר איש חסד?**
- דער וואס איז קלוג ווי דער טאג
- די קוואל
- דער בעטלער דער כבד פה
- ט. **האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?**
- יא
- נ"ן
- א חלק

- א. **וואו שטייט די הארץ און ווי שטייט די קוואל?**
- די קוואל ביי די עק פון דער וועלט און דער הארץ אינמיטן פון דער וועלט
- די הארץ ביי די עק פון דער וועלט און די קוואל אינמיטן פון דער וועלט
- די קוואל ביי איין עק פון דער וועלט און דער הארץ ביי די אנדערע עק פון דער וועלט
- ב. **וועלכע חילשות האט די הארץ?**
- ווייל די זון יאגט איר זייער
- ווייל ס'בענקט און גלוסט און גייט אויס צום קוואל
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. **ווער העלפט פאר די הארץ זיך צו אפרוען?**
- א גרויסע פייגל וואס שפרייט אויס די פליגלען
- א גרויסע אדלער וואס שפרייט אויס די פליגלען
- א גרויסע וואלקן וואס מאכט א גרויסע שאטן
- ד. **פארוואס גייט נישט די הארץ צום קוואל?**
- ווייל ס'איז זייער זייער ווייט
- ווייל גייענדיג וועט ער אים נישט זעהן וועט ער אויסגיין
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ה. **ווער גיבט זמן פאר די קוואל?**
- די הארץ גיבט אים א טאג במתנה

טיפער געטראכט

"בַּעֲנָקֶת און גְלוּסֶת תְּמִיד. און סַע גֵּיט גָּאָר אוֹיִם" ביי וועלכע מעשה נאך ווערט דערמאנט?
 "בענקען" און וועלכע נאך לשונות שטייט דארטן וואס ביי אונז ווערט נישט דערמאנט?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

וואספארא זאך ווערט דערמאנט דא ביי אונזער מעשה - און אויך ווערט עס דערמאנט ביי די מעשה פון דער בעל תפילה? א מליץ

מניעות פאר שטערקען דעם חשק

צום רבנים

משלים

יודאלע האט זייער ליב צו

"עטליכע קינדער פון דעם בגין זענען געקומען בארגן עטליכע ספרים, זיי האבן געסט אויף שבת, האבן אונז זיי פארבארנט אלע ספרים און ביכער..." ווען יודאלע האט געהערט די בשורה אז די ספרים זענען מער נישט דא, יעצט האט ער מער נישט די מעגליכקייט צו ליינען האט ער אויסגעפלאצט אין א ביטערע געוויין: "וואס? איך גלייב נישט, איך האב דאך אזוי שטארקט ליב מיינע ספרים, איך וויל זען איינציגן טאג ליינען און לערנען, איך ווארט שוין אזוי שטארק אויף דעם, ווען וועלן עס

ליינען מצטיות פון צדיקים, זען טאג נאכן חדר טרעט ער גלייך צו צום שאפע, ער נעמט ארויס צוויי ביכער און הייבט אן ליינען. ווי נאר ער איז פארטיג מיט איין ביכל האלט ער שוין א צווייטע אין דער האנט. אזוי ליינט ער איין ספר נאכן צווייטן.

די שכנים צוריקברענגען? איך וויל עס שוין ליינען..." דער הייליגער רבי לערנט אונז דעם סוד פון די ווערטער "מניעות להגביר החשק" די גרויסע מעלה פון חשק וואס קומט זיך נאך וואס א מענטש

מיט דער צייט האט יודאלע אנגעיאגט אויסצוליינען אלע ספרים און ביכער פון זיין שטוב, און דאן האט ער אויפגעהערט צו ליינען און איז מער

באקומט א מניעה צו א זאך.

נישט צוגענאנגען צום שאפע.

ר' שלמה פארמאגט געוואלדיגע רצונות, ער וויל פארן צום ציון פונעם צדיק אויף ראש השנה, ער וויל דאווענען מיט כוונה, ער וויל ענדיגן גאנץ תהלים, ער וויל זיך מתבודד זיין.

איין טאג ווען יודל קומט אהיים באמערקט ער ווי די שאפע איז ליידיג, עס האט נישט אפילו נישט קיין איין ספר. ער שפרינגט אויף פון זיין ארט און לויפט פארסאפעט ארום דער גאנצער הויז פרענגדיג די געשוויסטער: "איינער ווייסט אפער וואו עס איז געלס געווארן אלע ספרים?" ווער האט געזען מיינע באלבטע ביכער וואס איך האב אזוי ליב צו ליינען? ער קען זיי נישט טרעפן, ער ווייסט נישט וואו זיי זענען אהינגעקומען..."

זעדעס מאל ווען ער הייבט אויספירן זיינע געוואלדיגע רצונות, וואקסן אים ארויס פיל מיט מניעות, איינמאל איז אים די טיקעט בטל געווארן, די געלט האט אים איינער געגנבט, איינמאל איז דער סדור פארלוירן געגאנגען, ווען אימער ער וויל טון עפעס א גוטע זאך טרעפט ער זיך אן מיט

זיין גרויסער ברודער יענקי דערציילט אים בסוד: